

מודעה רבא לאורייתא

ואוכליו וכו' בלא"ה לק"מ לפי שיטתו שאין הלמ"ד בסגול]. עוד כתב שם בעמוד הנ"ל: סימן לשון ברכה, אשר במקרא ערוכה וכו', אם לשון ברכה, עם בי"ת משוכה, ובו הטעם תמוכה, לעולם היא כרוכה [בשוא נע, וי"א בשוא נח] כמו והתפרכו בו גוים וכו' יתהללו וכו'. ואם על כ"ף טעמו, יפתח בנאוומו, ובלשון ינעימו, כמו **וְאֶבְרַכָּהּ** מברכך, **בְּרַכְנִי** גם אני וכו' חוץ מאחד, במקרא מיוחד, כי על כ"ף טעמו, ולא יפתח בנאוומו, ולעלאה **בְּרַכַּת** (דניאל ד', ל"א). עכ"ל. ועי' מנחת שי ריש פרשת לך לך שהביא המסרה הנ"ל לגבי ל' ברכה ושכ"כ ר' אליהו בחור המדקדק ובעל לוית חן, וכ"כ גם בל' אכילה כשהטעם בלמ"ד וכן במלה שיש בה שתי אותיות דומות עש"ב ובתהלים י"ז י"ד. וע"ע בלחם הבכורים דף ק"ב ע"א וק"ג ע"ב ע"ש. ולאפוקי מהאומרים שניקוד השו"פ בא להורות על הנעת השוא, ונהפוך הוא שבלה"ב (דף ק"ג ע"ב) כ' לגבי ואברכה מברכך, שגם לספרים המנקדים הרי"ש בשוא מ"מ קריאתה בחטף פתח, ע"ש. וכן **וְזָהָב**, ויש"דה וכדומה. וכן מוכח מל' דקדוקי הטעמים הנ"ל שהקריאה והמילול והנאום והנעימה בחטף פתח. וכ"מ מלשון המנחת שי ר"פ לך לך למעיין בו. עם שסיים ואני בתומי אלך בדרך הספרים שהם כלם בשוא לבד, הרי חתם דבריו: והמדקדק לקרותן כהוגן תבא עליו ברכה. עכ"ל. ור"ל כמסורת אבותינו. ועד אחרן נדפס סידור ר' שבתי סופר מפרעמישלא זצ"ל, ובח"ב עמוד 104 בפסוק צללו כעופרת הביא בשם סידור מהרש"ל שבספרי אספמיא [ספרד] עושים כל ב' אותיות כפולות הראשונות [הראשונה] בחטף פתח, כמו צָלְלוּ. עכ"ל. שמע בני מסורת אביך ואל תטוש תורת אמך.

מסורת בידינו מפי אבותינו ורבותינו חכמי ג'רבא נ"ע, שכל שתי אותיות דומות והראשונה בשוא, נקראת בחטף פתח, כמו **הָלָלוּ**, **בְּטַלְלִי**, **הַנְּנִי**, **רַבְבוֹת**, **וְאֶרְמְנָהוּ** וכדומה, בין בקס"ת בין בתפלה (חוץ מאשר אם באה המלה מלעיל ויש נגינה לפני האותיות הדומות, כמו **נִשְׁעַנְנוּ**, שהנו"ן בשוא נח, בפלס **נִמְכַּרְנוּ**, **נִגְזַרְנוּ**). וכן כל לשון אכילה וברכה שהטעם בלמ"ד הפעל (כלומר בלמ"ד של אכילה ובכ"ף של ברכה) קוראים השוא בחטף פתח, כגון **אָכְלוּ**, **פָּרְכוּ**, **תֹּאכְלֶנָּה**, **וַיֹּאכְלוּ**, **וַיִּבְרְכוּ** וכדומה. ויוצא מן הכלל **וַיִּבְרְכוּ** בך, ולעלאה **בְּרַכַּת** (דניאל ד', ל"א) שהרי"ש בשוא נע ולא בחטף פתח. וכן מרן הגה"ק ר' מצליח מאזוז זצ"ל היה מוציא מן הכלל ולמצרים **הָאֲכָלִים** אתו לבדם (בראשית מ"ג, ל"ב) שהכ"ף בשוא נע ולא בחטף פתח, שלא תתחלף מלשון אין מעבירין על האוכלין. [וכן **וְאֹכְלִי** עונו ישא וכיו"ב].

ובל הכללים הנ"ל יסודתם בהררי קדש, שכן עין רואה בכתר ארם צובא שבדרך כלל כל לשון אכילה וברכה ושתי אותיות דומות (כגון הללויה) כולם מנוקדים בחטף פתח. וכן תראה בנוסחאות הכתר שבסוף תנ"ך ברויאר ע"ש. וכ"ה על הרוב בתנ"ך קורן המוגה ע"פ רוו"ה. ועי' בס' דקדוקי הטעמים לבן אשר עמוד מ"ב שכתב: כל לשון אכילה, אם בשלש נקודות פעולה (ר"ל אם הלמ"ד בסגול) בפתחה מלולה, כמו ועוגת שעורים **תֹּאכְלֶנָּה**, בעצבון **תֹּאכְלֶנָּה**, וכל המקרא על זה ירוץ וכו' חוץ מאחד: ברבות הטובה רבו **אֹכְלֵיהָ** (קהלת ה', יו"ד). ע"ש. ולפי האמור הטעם מובן שלא יתחלף בלשון **האֹכְלִים** שלה. [ולגבי האוכלים

